

„Je to jediná tmavá skvrna v záplavě červené a bílé,“ odpověděla Bloom.

„Půjdeme mu pomoci?“ navrhla Tecna, i když byla unavená a hladová. Zatímco mluvila, dala se Flora do sbírání ranní rosy. Coco jí potom pomohla přelít kapky vody do velkého listu složeného do kalíšku, ve kterém rosu společně donesli vlčímu máku. I Chicko a Belle už letěli ke schlíplé květině a starostlivě ji ovívali.

Všichni se teď shlukli kolem Flory, která se na ně něžně usmála. Na celé rozkvetlé louce rostla jen jedna jediná nemocná květina a všichni se jí věnovali tak dojemně, že málem zapomněli i na svoji původní misi.

Nebyla ale jediná, kdo si toho všiml...

Ze spleť větví a listů vyletěla drobná světélka podobná svatojánským muškám. Nebyly to světlušky, ale víly, které se blížily k našim hrdinkám a jejich mazlíčkům. Ti se zatím věnovali jen vlčímu máku, a tak si nikdo z nich ani nevšiml, že mají společnost. Červený kví-

tek jako kouzlem zvedl hlavu a vypadal zase čerstvě a nádherně jako všechny ostatní na louce.

„Vítejte!“ zašeptal tenký hlásek. Další oslovil Floru: „My z Chlorofylového lesa jsme poctěni návštěvou naší víly strážné a jejího doprovodu, který je, jak se zdá, přítelem našich kytíček.“

Když se Winx otočily, poletovala ve vzduchu už stovka světélek. Coco se raději přitočila ke své paničce a Chicko se taky hned schoval za Tecnu. Zato dobrák Belle se rozhodla Bloom chránit. Bylo to od ní moc hezké.

„Kdo jste?“ zeptala se Flora.

„Jsme Antery, malé víly. Věděly jsme, že nás hledáte.“

Bloom promluvila za všechny: „Ano. Hledáme vás, protože potřebujeme vaši pomoc. Naše dobrá přítelkyně je v pěkné kaši a my nemáme moc času.“

„Splnily jste zkoušku, kterou jsme vám přichystaly, a dokázaly, že jste nejen přátelé jedna druhé, ale máte také rády květiny. Následujte nás – dovedeme vás do naší vesnice.“

„Jak se tam jde?“ zeptala se jako vždy praktická Tecna. Jedna z víl jí odpověděla: „Poletíme k velkému šedému dubu a budeme pokračovat na vosím hřbetě.“

„Na vose?“ vyjekla překvapeně Tecna.

„Ano. Jsou to vynikající spolucestovatelky.“

„Ještě dobře, že Stella nemohla jen s námi. Při zmínce o vosách by, chudinka, asi padla do mdlob, natož aby na ně nasedla!“ zasmála se Bloom.

„Máš pravdu, Bloom,“ kývla Flora, „ale teď si musíme pospíšet.“
Moc se o Stellu bála a zmínka o ní jejímu strachu rozhodně nepomohla. Kdo ví, jak jí teď bylo?

„**WINX BELIEVIX!**“ vykřikly sborem. Okamžitě jim narostla křídla, jak se proměnily v majestátní víly Believix s jiskřivými šaty.

„**KOUZELNÉ ZMENŠENÍ!**“ poručily všechny najednou. Za vteřinku už byly úplně malinké ony i jejich zvířátka. Teď se jim Antery podobaly o něco víc.

„Jdeme!“ zavelela Tecna. „Ale radši si budeme dávat dobrý pozor, ano? Je nebezpečné být tak maličké. Nejsme na to zvyklé.“

S těmi slovy se rozletěly do neznáma.

Listy i květy se jim najednou zdály obrovské. A zbytek světa... I Chlorofylový les se najednou jevil jako prostor bez konce.

Zvířátka se držela, jak nejlíže mohla u svých víl. Za chvíli všichni doletěli až k dutému kmeni starého dubu. Byl to mohutný prastarý strom, na jehož kůře „parkovaly“ vosy.

„Najděte si každá svého oře,“ pobídly Winx místní víly a ukázaly na čekající vosy: byly červené,

černé a lesklé s chvějícími se křídly. Winx naskočila husí kůže.

Tecna se pro sebe usmála. „Musím to brát rozumně,“ napomínala se. I tak se jí ale chtělo hodně rychle utéct, když se i Chickem vyšvihla „do sedla“. Potom si uvědomila, že se ani její kuřátko nebojí a že jejich vosa dělá všechno proto, aby se jim cestovalo pohodlně. Ostatní Winx se o výhodách vosí letky také brzy přesvědčily a vyměnily si všeříkající úsměvy.

Po fascinujícím letu kolem křovin, stromků, spleti šlahounů a třpytivých pavučin se konečně všichni dostali do vílí vesnice postavené na nekonečné louce plné stříbrných lilí.

„Která z nich asi bude ta pravá?“ zeptala se sama sebe Bloom, zatímco vosy opatrně přistávaly.

Když Winx seskočily, sledovaly Antery, které je doprovodily až k tajemnému bílému kokonu, do kterého se vstupovalo brankou z pavučin.

Když se Winx se svými zvířátky vymotaly ze spleti tem-

ných, křivolakých chodeb, otevřela se před nimi prosvětlená kruhová místnost.

Okamžitě pochopili, že jsou u samé královny všech Anter. Seděla před nimi v celém svém majestátu. Byla štíhlá, vysoká a oplývala podivnou křehkostí. Pleť se jí stříbřitě třpytila a její zelené oči hleděly pronikavě na nově příchozí. Křídla měla žilnatá jako listí a stříbrné vlasy sčesané do měkkého drdolu.

Jakmile královna Winx srdečně přivítala, ukázala jim malou šperkovnici. Pootevřela ji a odněkud se začala línout dojemná melodie.

„Mám tu to, pro co jste přišly, moje drahé,“ prohlásila trochu teatrálním tónem. „Toto je vzácný pyl stříbrné lilie.“

S těmi slovy otevřela víko truhličky dokořán: vevnitř se třpytil ten nejjemnější žlutý prášek. Kromě toho vytáhla královna také lžičku a malou lahvičku. Do ní potom nasypala pečlivě odměřenou dávku velevzácného pylu.

Potom jí řekla: „Moc tohoto pylu je nevyčísitelná. Stav, do kterého se dostala vaše kamarádka, může zvrátit

jedině on. Ale pozor! Až ho budete chtít uplatnit v kouzlu, musíte postupovat opatrně a rychle, protože jakákoli chyba může mít fatální následky a zrušit jeho účinek! Dobře si tu lahvičku schovejte a vytáhněte ji teprve na Gardonii. Potom postupujte přesně podle mých pokynů."

